

Piet Prins

Snuf en de geheime
schuilplaats

δ

1

Op de boerderij

Het was een prachtige zomeravond. De zon stond in het westen al laag aan de hemel, maar de warmte zinderde nog boven de velden.

Over de zandweg, die als een bruingele streep tussen de weilanden doorslingerde, reed een hoog opgeladen hooiwagen. Het sterke, bruine paard dat de wagen trok, liep met een rustig gangetje.

Op het smalle bankje achter het paard, met zijn rug tegen de enorme hooivracht, zat geen man, maar een jongen. Bertus Verhoef, de boerenzoon, was wel gewend met paarden om te gaan.

Het mennen kostte hem weinig moeite.

Zijn twee vrienden, Tom Sanders en Karel van Doorn, lagen languit boven op het voer, dat zacht schommelde als een schip op zee. Een grote herdershond met een prachtig getekende kop sprong vrolijk blaffend om het paard en de wagen heen.

‘Koest Snuf, een beetje rustiger, anders slaat het paard op hol!’ riep Tom naar beneden. Maar Snuf, die altijd heel gehoorzaam was, luisterde nauwelijks naar zijn baas. Hij was in een uitgelaten bui en kon zijn plezier niet op.

‘Wees maar niet bang: met zo’n paard en zo’n goede voerman krijg je geen ongelukken!’ verzekerde Bertus lachend. Maar die geruststellende mededeling werkte als olie op het vuur. Zijn vrienden antwoordden met spottende en kritische opmerkingen over de bijzondere kwaliteiten van de ‘goede voerman’.

Bertus leek zich er niets van aan te trekken, maar bij een bocht van de zandweg stuurde hij de wagen expres zo, dat het rechtervoewiel opeens in een heel diep wagenspoor terechtkwam. Het hoog opgeladen voer begon plotseling veel heviger te schudden. De ervaren boerenzoon wist best wat de wagen kon hebben, maar Tom en Karel schrokken, wat ook de bedoeling was. Ze hielden snel hun mond. Bertus grijnsde vol leedvermaak. 'Ik kan er niks aan doen, jongens. Jullie maakten me zo zenuwachtig dat de wagen een beetje scheef ging. Dat komt er nou van!' De twee anderen bromden iets terug, maar toen Bertus vlak daarna hetzelfde trucje nog eens uithaalde en zich opnieuw verontschuldigde over zijn 'zenuwachtigheid', waren ze zo verstandig hun kritiek voor zich te houden, en daarna ging het opeens veel beter. De drie vrienden logeerden al een week op boerderij Het Eksternest, waar een oom van Bertus woonde. Oom Kees en tante Leen – zo werden ze ook door Karel en Tom genoemd – hadden zelf geen kinderen. Daar hadden ze veel verdriet van, ook al praatten ze er zelden over.

Ze vonden het fijn dat de drie jongens – en ook Snuf – een poosje kwamen logeren. Maar de jongens kwamen niet om te luieren. Ze hielpen hard mee bij het hooien. Bij de vader van Bertus was de hooioogst al gedaan, maar hier, in een ander deel van het land, viel die dit jaar een beetje later. Wat extra hulp kwam oom Kees goed van pas.

Krakend en kreunend reed de wagen het erf van de boerderij op, naar de grote hooiberg, waar hij in hoog tempo werd geleeqd. Tom en Bertus waren al bijna net zo handig met de hooivork als Bertus.

Ze hadden trouwens veel meer geleerd de laatste week: een landbouwtrekker besturen, gras maaïen en zelfs melken, al ging het nog niet allemaal even goed.

Bertus had het paard uitgespannen en naar de stal gebracht. Dit was het laatste voerhooi dat vanavond zou worden binnengehaald. De weersverwachtingen waren goed: droog en zonnig. Morgen zou er weer een lange dag van hard werken komen, maar voor vandaag was het welletjes.

De drie jongens gingen zich eerst eens goed wassen onder de pomp. Oom Kees was inmiddels ook thuisgekomen. Een halfuur later zaten ze aan tafel voor een heerlijke maaltijd, waar tante Leen erg haar best op had gedaan. Daarna volgde de koffie, die ze dronken in het prieel dat in de tuin stond. Het was een heel mooie avond. Na de hitte van de dag begon het nu heerlijk koel te worden.

De wind voerde de reuk van gemaaid gras en hooi mee, vermengd met de geur van lindebloesem: die kwam van de twee oude lindebomen naast de boerderij.

Het was een beetje jammer dat de vredige stilte nogal eens werd verstoord door geschreeuw, gelach en motorgeronk.

Vroeger had de hoeve op behoorlijke afstand van het dorp gestaan, maar de laatste jaren was hier veel gebouwd en was het dorp steeds meer opgerukt in de richting van de boerderij.

Dat was niet de enige verandering.
Schuin tegenover het huis van oom Kees,
op zo'n tweehonderd meter afstand,
begon een parkachtig landschap, waar bomen,
struiken en weiden elkaar afwisselden.
Daar waren enkele tientallen zomerhuisjes gebouwd,
terwijl ook een gedeelte van dit terrein
was ingericht als camping. Dat stuk stond vol
met caravans en tenten.
Oom Kees en tante Leen waren niet mensenschuw.
Wat drukte en lawaai in de buurt vonden ze niet erg.
Maar als het vakantie seizoen zijn hoogtepunt
bereikte kon het wel eens erg lawaaiig toegaan.
De meeste zomergasten waren nette mensen, maar er
zaten er altijd wel een paar tussen, die het liefst zo
veel mogelijk herrie schopten.
Vanavond viel het mee. De wind waaide trouwens van
de boerderij af en joeg het meeste geluid weg.
Snuf lag tevreden aan de voeten van zijn baas.
Tante Leen schonk nog eens in. Na een uurtje
stond oom Kees op.
'Jongens, het wordt tijd. De zon is onder de wol en
wij moeten ook maar gaan.'
Eigenlijk hadden de drie vrienden nog niet veel zin
om in bed te kruipen. Het was zo'n mooie avond.
Maar de volgende morgen moesten ze om zes uur
al weer present zijn. Oom Kees had dus wel gelijk.
Drie kwartier later was alles in het Eksternest
in diepe rust.
Twee dagen later was het hooien klaar. Er was nog
werk genoeg te doen op de boerderij, maar dat konden
oom Kees en de vaste kracht wel alleen af.

De jongens zouden nog een paar weken blijven logeren en alleen leuke dingen doen. Nou, zulke dingen waren er genoeg! Oom Kees en tante Leen hielden veel van dieren. Ze hadden niet alleen koeien, een paard, kippen en eenden, maar ook konijnen, jonge geiten, een paar lammetjes, parelhoenders, kalkoenen, een pauw en zelfs een ezel. De meeste dieren waren ondergebracht op een heel groot omheind grasveld. Tante Leen verzorgde ze alsof het haar kinderen waren, maar nu ze ook nog drie logés moest verzorgen kregen die de ‘dierentuin’ – zo werd het veldje voor de grap genoemd – tijdelijk in beheer. De dieren waren eerst erg schichtig voor Snuf, maar de hond gedroeg zich zo rustig, dat ze al gauw aan hem gewend raakten. Tom en zijn vrienden hadden veel plezier met de bewoners van de dierentuin. De ezel bleek allesbehalve dom te zijn. Het was een leuk beest, zolang hij niet begon te balken, want dan kwam er zo’n oor- en hartverscheurend geluid, dat zelfs Snuf er zenuwachtig van werd. Bij de camping was een zwembad, maar de jongens gingen liever een eind verderop zwemmen in het riviertje dat daar door het parklandschap kronkelde. Daar mocht Snuf ook naar hartenlust meedoen. Als de jongens een stuk hout in het water gooiden, zwom de hond er hard achteraan om het te apporteren. Dat spel verveelde hem nooit. Hij vond het ook heerlijk om met de drie vrienden in het water te spelen. Tom, Karel en Bertus waren alle drie goede zwemmers, maar Snuf was veruit de beste.

Het dorp waar de jongens logeerden lag vrij dicht bij een stad. Af en toe gingen ze daar ook wel naartoe. Maar ze waren blij als ze de drukke, van hitte blakende straten achter zich lieten. Na een fietstocht van drie kwartier kwamen ze bij de boerderij, waar tante Leen wachtte met heerlijk eten, en waar altijd wel iets te beleven viel. Zo gleden de dagen voorbij. Het begon erop te lijken dat ze deze keer een rustige zorgeloze vakantie zouden hebben, zonder spanning en grote avonturen. Ze zouden al gauw merken dat dit laatste een vergissing was.

2

De dijkrit en de drenkeling

‘Jongens! Ik heb een hele lijst met boodschappen gemaakt. Willen jullie die voor mij halen in het dorp?’ Het was tante Leen die het vroeg. Tom en zijn vrienden stonden bij het hek van het dierenparkje.

Ze voerden de ezel suikerklontjes, waar het beest dol op was.

‘Ja hoor, tante. Dat is goed! We gaan meteen!’ klonk het driestemmig. Thuis zouden ze misschien wel gemopperd hebben dat boodschappen doen werk was voor vrouwen en meisjes, maar hier, in een vreemde omgeving, vonden ze het heel gewoon en bovendien: voor tante Leen deden ze alles.

‘Mooi! Span Archibald dan maar voor de wagen, dan heeft die ook een verzetje.’ Archibald was de naam van de ezel. Oom Kees had een licht, tweewielig wagentje met luchtbanden waar het dier soms voorgespannen werd.

Nu kregen de jongens echt zin in de opdracht. De kar werd uit de schuur gehaald, de ezel ingespannen en even later gingen ze op een drafje naar het dorp. Karel mocht deze keer mennen. De beide anderen zaten ook op het wagentje. Snuf kon hen makkelijk bijhouden, want zo hard rende Archibald nu ook weer niet. Tien minuten later waren ze bij de supermarkt, waar ze naartoe moesten. Dicht bij de winkeldeur stond een fietsenrek, maar een klant had aan een van de spijlen zijn hond vastgebonden.

Het was een grote zwarte bullenbijter, die eruitzag alsof mensenvlees dagelijks op zijn menu stond. Het rek was verder leeg, want niemand durfde met zijn fiets in de buurt van het beest te komen. Toen de hond Snuf zag, begon hij als een razende te blaffen en zo wild te springen dat hij het zware rek een eindje meetrok. Snufs nekharen gingen omhoog staan en diep uit zijn keel kwam een donker gegrom. Gewoonlijk was de mooie herdershond niet agressief tegen andere dieren, maar van deze woeste vechtersbaas moest hij duidelijk niets hebben. Karel keek even zoekend rond en stuurde het wagentje toen naar de overkant van de brede straat. Daar stond een prachtige plataan met een nog niet zo erg dikke stam. Hij maakte de leidsels eraan vast. Snuf keek nijdig naar zijn vijand aan de overkant, die nog steeds als een dolle tekeering, maar Tom wilde geen gevecht. ‘Koest Snuf! Hier zitten!’ Hij wees de hond zijn plek en het goed afgerichte dier ging gehoorzaam zitten, zonder zich langer aan de bullebak te storen. De jongens gingen naar binnen met hun boodschappenlijst en pakten een winkelwagentje waar ze alles in konden leggen. Toen Tom even later nog eens naar buiten keek, zag hij dat de vechtjas tot rust was gekomen, omdat Snuf absoluut niet reageerde en rustig met zijn kop op zijn voorpoten naast de ezelwagen lag. Het was deze morgen druk in de winkel. Huisvrouwen, vaak met kinderen bij zich, kwamen boodschappen doen. Ieder probeerde zo vlug mogelijk klaar te zijn. Onder de klanten bevond zich ook een man.

Een forse kerel was het, met een breed, glimmend gezicht, waarin een paar sluwe zwarte oogjes stonden. ‘Wij zijn toch niet de enige mannen in deze vrouwenwereld,’ fluisterde Tom spottend tegen Bertus. ‘We hebben tenminste één bondgenoot.’ ‘Zo’n bondgenoot kan me gestolen worden,’ antwoordde Bertus halfzacht. ‘Hij heeft me al twee keer opzij geduwd toen ik iets wilde pakken, omdat hij er eerst bij wilde.’

Nu zag Tom het ook. De man gedroeg zich alsof hij de keizer van Lutjebroek was, liep iedereen voor de voeten en dacht alleen aan zichzelf. Bij de kassa begon zich een kleine file te vormen van klanten die wilden afrekenen. Karel, die het boodschappenwagentje duwde, ging ook in de rij staan. Ze waren klaar en wachtten tot het hun beurt was om te betalen. Opeens kwam de brutale kerel eraan. ‘Even wat pakken,’ mompelde hij tegen Karel. Tegelijk schoof hij voor de jongen langs, die beduusd wat achteruitging. Hij pakte een flesje uit een van de zijvakken, bekeek het, schudde zijn hoofd en zette het weer weg. ‘Nee, dat is het toch niet.’ Meteen trok hij zijn karretje naar zich toe, heel tevreden dat hij een plaatsje bijna vooraan in de rij had veroverd. Karel werd rood. Hij stond op het punt te protesteren, maar Bertus gaf hem een duwtje. ‘Laat maar, wij hebben de tijd.’ Een paar mensen in de rij achter hen hadden ook gezien wat er gebeurde en maakten opmerkingen over brutalen die de halve wereld hebben, maar de man met het glimmende gezicht hield zich doof.